

Antoni Serra

Els cronistes oficials (una espècie d'historiadors amb notes a peu de pàgina, i una flor romanial als ovaris) diuen que Alfred Hitchcock farà cent anys el proper mes d'agost. Jo no m'ho crec, això...

Mai m'he cregut els cronistes oficials, és ben cert, perquè de la imaginació en fan números i xifres ben arrodonides (amb algun cap i cua) de la capacitat creativa. I això és patètic. I una vegada més, s'equivoquen amb Hitchcock. Ell no fa cent anys, ni els farà mai: és etern i indissoluble. És el cinema. És el transgressor per excel·lència del llenguatge fílmic. I fou això ja des de les primeres pel·lícules, aquelles realitzades a la seva terra d'origen, Anglaterra. ¿Ho era també la primera de les primeres, i que no va arribar a acabar mai: *Number 13* (1921)? Probablement, sí. Tot Hitchcock és una transgressió, amb càrrega d'humor subtil i àcid alhora. I serà una part de la filmografia del cycle anglès, al qual pertanyen *The Thirty Nine Steps* (1935), *The Man Who Knew Too Much* (la

primera versió, interpretada per Peter Lorre -un dels més genials actors de totes les èpoques-, 1934) o *Blackmail* (1929), entre d'altres, que podrem veure al Centre de Cultura de "Sa Nostra", gràcies a la selecció realitzada per Temps Moderns. El primer Hitchcock, que és el Hitchcock de sempre: únic, irrepetible, inimitable, irrefutable, inconfés, gens ni mica màrtir, però sempre sarcàsticament sublim.

Qui en dona més?

Recorden, amics meus, que un senyor anomenat Trotski va inventar allò tan excels de la <<revolució permanent>>? Doncs, Hitchcock el va superar. Perquè ell, dins la càrrega d'humor quasi imperceptible (però tan real com l'existència de les babianes!) que hi ha a tota la creació cinematogràfica, incorporà un nou element: l'«actor permanent». Actor permanent que és ell, només ell, ningú més que ell. El trobam encaçant un autobús a *North By Northwest*, sortint d'un ascensor a *Spellbound*, passejant dos canets insignificants i blancs a *The Birds*, pujant al tren amb un contrabaix a *Strangers on a Train* o guardant torn a una cabina telefònica mentre George Sanders (un altre gran actor de sempre) té l'aparell a la

mà a *Rebecca*, entre d'altres, perquè -com deia- és l'actor permanent i mut a quasi bé totes les pel·lícules que va realitzar. ¿I ara puc citar, així, per les bones, un dels seus títols que més m'han interessat, juntament amb *Rear Window* i *Vertigo*? ¿I que és un dels seus films, no sé per què, poc valorats o que la crítica -la crítica sempre és na Caputxeta sense llop ni àvia- no ha tengut gaire en consideració? Exacte, l'han endevinat: *Marnie*. I vostès em perdonaran, si els ve de gust.

Alfred Hitchcock és únic i no repetible, per això és etern i perfectament viu (no com d'altres que es conserven amb formol i efectes especials). Déu va fer els sants i Hitchcock; abans de descansar el setè dia, creà el cinema. □

